

ΟΜΙΛΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ – Ο.Ι.Ε.Ε.

Ημερίδα

Προσεγγίζοντας την εμπειρία της μετανάστευσης: Οι Αλβανοί
μετανάστες στην Ελλάδα. Ιστορία, Εκπαίδευση

Σάββατο, 4 Νοεμβρίου. Ιωνικό Κέντρο, Λυσίου 11, Πλάκα.

(Photo credits: Aggelos Barai, My Albania)

Σύγχρονη τέχνη και μετανάστευση:
Ο Αλβανός εικαστικός Αντριάν
Πάτσι στην πλατεία Βικτωρίας.
Προτάσεις αξιοποίησης έργων
σύγχρονης δημόσιας τέχνης στην
ιστορική εκπαίδευση.

Ευγενία Αλεξάκη

Δρ. Ιστορίας της τέχνης

Διδάσκουσα στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής

σύγχρονη τέχνη

δημόσια τέχνη

μνημείο

εφήμερο μνημείο –
εφήμερη
εγκατάσταση

συμμετοχικά
πρότζεκτ δημόσιας
τέχνης & δημόσιας
ιστορίας

εγκατάσταση
(installation)

εναλλακτικό μνημείο – αντι-μνημείο

κοινωνικά
προσανατολισμένη τέχνη

σύγχρονη τέχνη και
κοινωνική
δικαιοσύνη

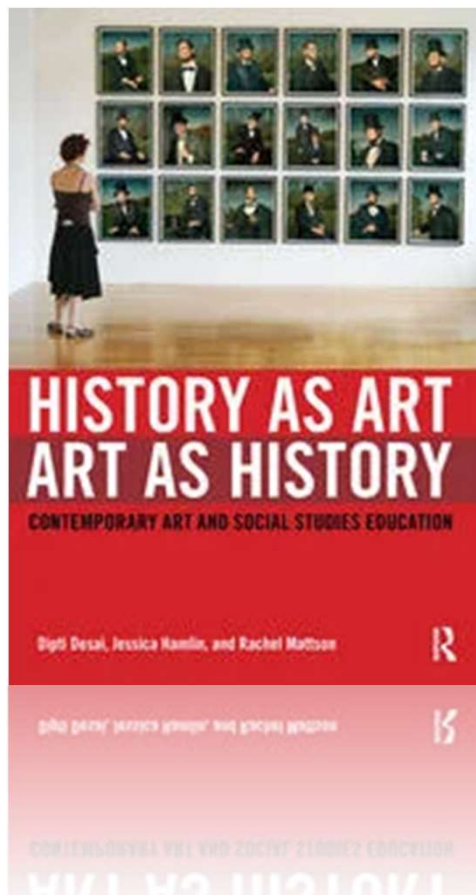
Πολλοί από τους σύγχρονους
καλλιτέχνες θα μπορούσαν να
θεωρηθούν ερασιτέχνες,
δυνητικοί ή ακτιβιστές
ιστορικοί υπό την έννοια:

- ότι διεξάγουν ιστορική έρευνα και αναπτύσσουν κριτικές αναλυτικές μεθόδους
- αμφισβητούν τον τρόπο με τον οποίο θυμόμαστε και ερμηνεύουμε το παρελθόν και παρουσιάζουν τις διάφορες αντικρουόμενες απόψεις για ιστορικά ζητήματα
- σχολιάζουν τις αποσιωπήσεις και τα κενά της επίσημης ιστορίας
- διεκδικούν ορατότητα για συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες
- προβάλλουν ιστορίες «άλλων», ξεχασμένες και περιθωριοποιημένες ιστορίες
- τοποθετούνται κριτικά απέναντι σε θεσμικές πολιτικές μνήμης
- επιχειρούν μια εναλλακτική αφήγηση του παρελθόντος και του παρόντος στη δημόσια σφαίρα

Σύγχρονη τέχνη και ιστορική εκπαίδευση

Σύγχρονα καλλιτεχνικά έργα που πραγματεύονται τη διαφορετικότητα, τις κοινωνικές ανισότητες και διακρίσεις, τη μετανάστευση, την προσφυγιά, τη βία, την ασθένεια, την αναπηρία, το κοινωνικό και το ιστορικό τραύμα, έργα που θέτουν υπό κριτική εξέταση τα παγιωμένα αφηγήματα της ιστορίας, αμφισβητούν και επανεξετάζουν κατεστημένες αντιλήψεις αναγνωρίζονται, ολοένα και περισσότερο, ως χρήσιμο παιδαγωγικό εργαλείο που προάγει την κοινωνική και ιστορική ενσυναίσθηση των μαθητών και τους ενθαρρύνει να ενεργούν ως φορείς θετικής κοινωνικής αλλαγής.

Σύγχρονη τέχνη και ιστορική εκπαίδευση

Οι Dipti Desai, Jessica Hamlin και Rachel Mattson, μελέτησαν περιπτώσεις έργων σύγχρονης τέχνης και, με βάση το εκπαιδευτικό σύστημα των ΗΠΑ, ανέπτυξαν μια εύχρηστη γενική μεθοδολογία για την αξιοποίηση εικαστικών έργων στη διδασκαλία της ιστορίας και των κοινωνικών επιστημών, με στόχο την ανάπτυξη κριτικών ιστορικών δεξιοτήτων, δεξιοτήτων ιστορικής ενσυναίσθησης και κατανόησης της ετερότητας.

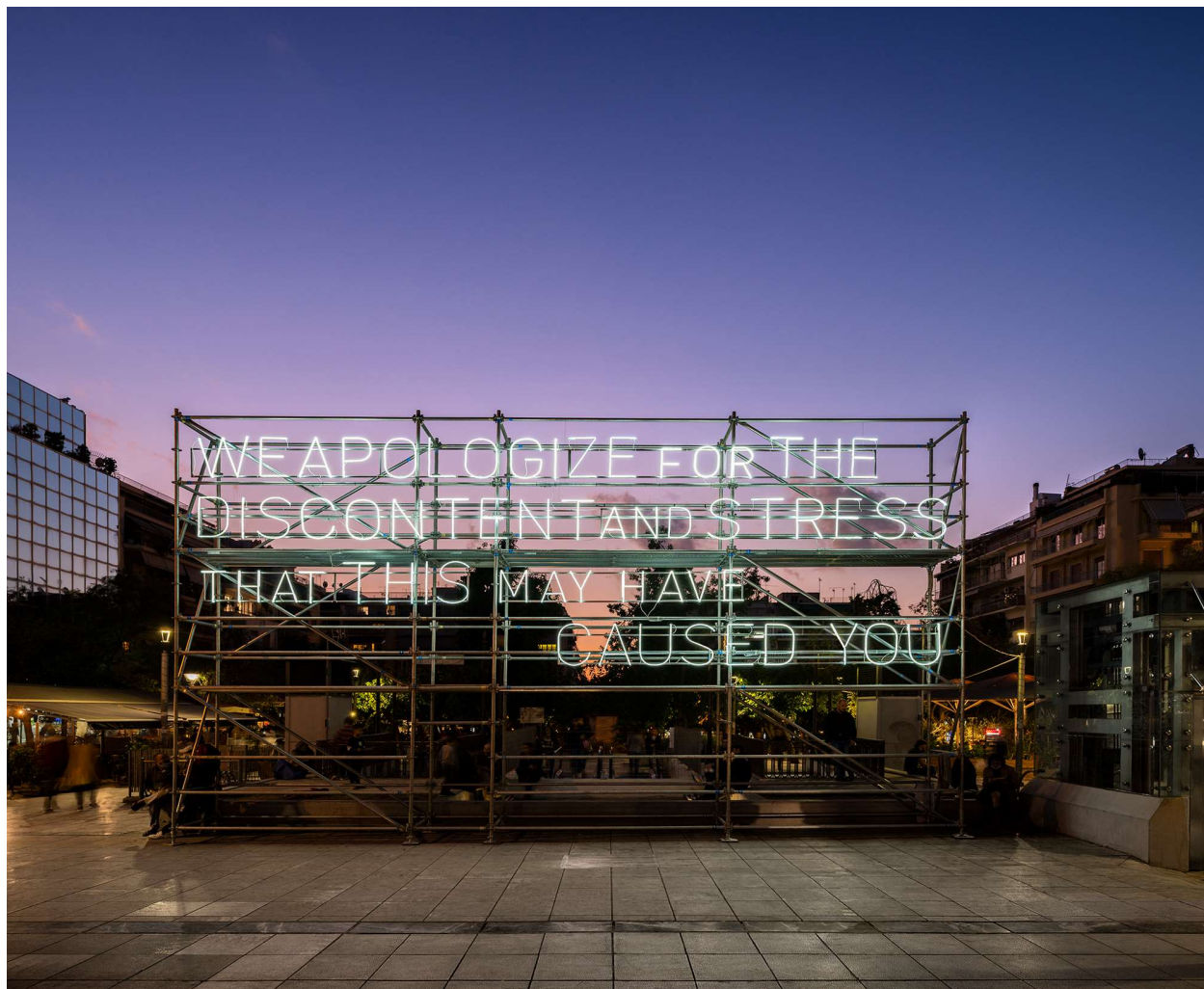
Σύγχρονη τέχνη και ιστορική εκπαίδευση

Η αξιοποίηση έργων σύγχρονης τέχνης που διαταράσσουν τη συμβατική ιστορική αφήγηση και προβάλλουν περιθωριοποιημένες «φωνές», είναι σε θέση να μετατρέψει το μάθημα της Ιστορίας σε «πολιτικό χώρο παραγωγής πολιτισμικού νοήματος».*

*Aditi, C. et al, “Looking Beyond the Canon: Localized and Globalized Perspectives in Art History Pedagogy” (2016).

AIDS Memorial Quilt, συμμετοχικό καλλιτεχνικό πρότζεκτ σε εξέλιξη, 1987 - σήμερα

Επιμέλεια: Amir Koldzic & Νιόβη Ζαραμπούκα-Χατζημάνου.

Μια συνεργασία του Counterpoints Arts με το Victoria Square Project

Πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του ευρωπαϊκού προγράμματος Across Borders, με την υποστήριξη του Athens Culture Net του Δήμου Αθηναίων.

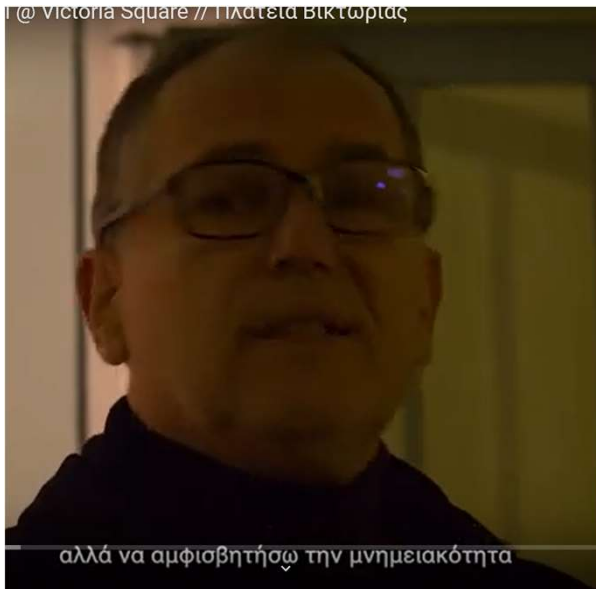
Το έργο πλαισιώθηκε από εκπαιδευτικά προγράμματα.

Adrian Paci, *We Apologize*, 20/10 - 12 /11 2021, εφήμερη εγκατάσταση στην πλατεία Βικτωρίας (Αθήνα). Photo credits: Matteo Nattalucci

Ζητάμε συγγνώμη για τη
δυσανεμία και το άγχος
που μπορεί να σας
προκάλεσε αυτό.

Adrian Paci, *We Apologize*, 20/10 - 12/11 2021, εφήμερη εγκατάσταση στην πλατεία Βικτωρίας (Αθήνα). Photo credits: © Nefeli Papaioannou

Adrian Paci (Σκόδρα, Αλβανία, 1969)

Το 1997 μεταναστεύει με την οικογένειά του στο Μιλάνο.

Σήμερα, ο Paci ζει και εργάζεται στο Μιλάνο και στη Σκόδρα.

Έχει εκπροσωπήσει δύο φορές την Αλβανία στην Μπιενάλε της Βενετίας, το 1999 και το 2005, και έχει παρουσιάσει τη δουλειά του σε κορυφαίους πολιτιστικούς οργανισμούς σε όλο τον κόσμο, όπως στο MoMA PS1 στη Νέα Υόρκη, στο Μουσείο Folkwang στο Έσσεν της Γερμανίας και στο Jeu de Paume στο Παρίσι.

We apologize, [Video](#)

WE APOLOGIZE FOR THE
DISCONTENT AND STRESS
THAT THIS MAY HAVE
CAUSED YOU

Ο Ρασι δημιούργησε ένα έργο τέχνης που μας προκάλεσε να ξανασκεφτούμε, να κοιτάξουμε ο ένας τον άλλον και να βρούμε καλύτερους τρόπους να ζούμε μαζί. Ανεξάρτητα από τη στάση μας και τις διαφορετικές ανάγκες μας, απευθυνόταν σε όλους μας, τους κατοίκους και τους περαστικούς της πλατείας Βικτωρίας, σημείο συνάντησης των πολλών διαφορετικών κοινοτήτων που συνθέτουν τη γειτονιά του 6ου διαμερίσματος της Αθήνας.

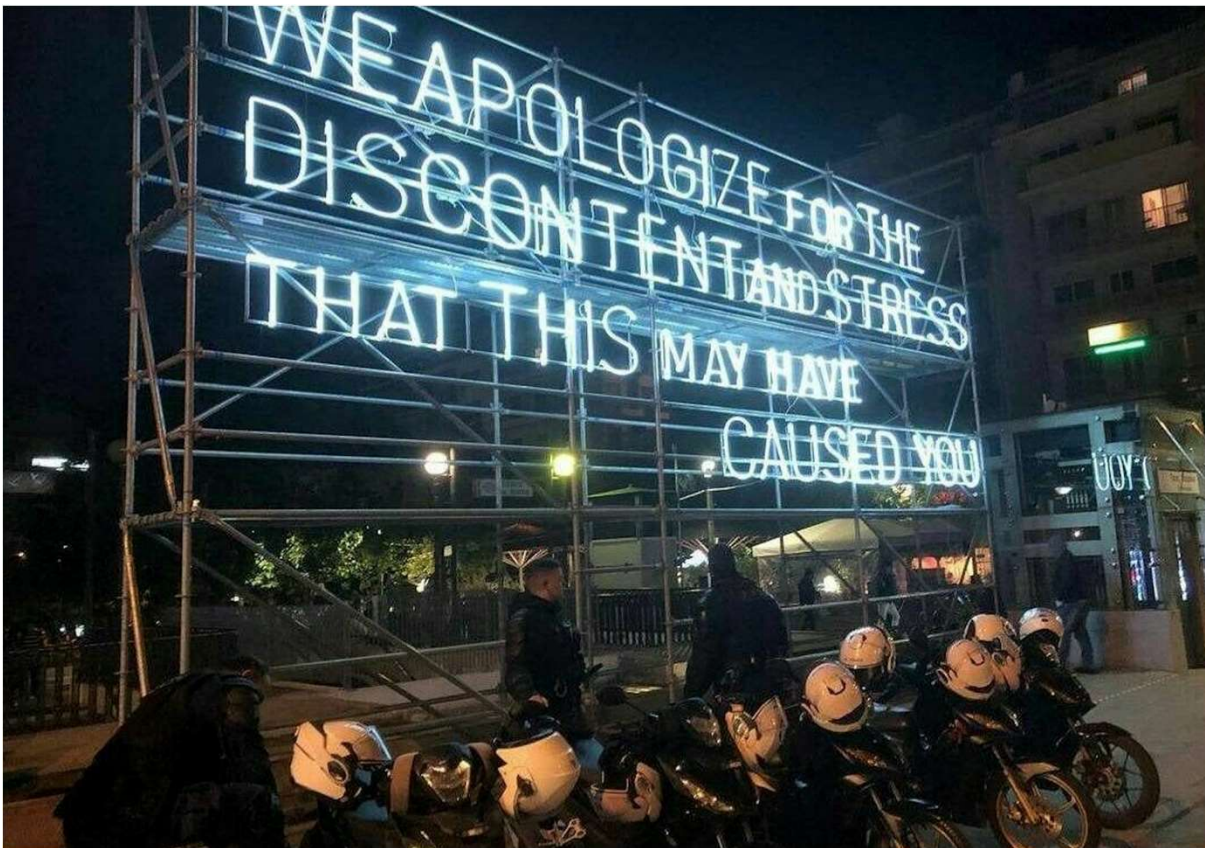
Συζήτηση με τον καλλιτέχνη και τους επιμελητές στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Νοέμβριος 2011

Photo credits: Matteo Nattalucci

Τα έργα του Αντριάν Πάτσι είναι φτιαγμένα για να σε κάνουν να αναρωτηθείς σε ποιον πρέπει να απευθυνθείς και να πεις μια συγγνώμη, στον άλλο, στον ξένο, στον ίδιο σου τον εαυτό. Για να βρει ο καθένας τον ρόλο του σε μια κοινωνία συμβιωτική και ειρηνική, για να μπορέσει να κοιτάξει τον εαυτό του και τον απέναντί του χωρίς καχυποψία.

Αργυρώ Μποζώνη, *Lifo*, 22.10.2021

Ποιος ζητάει συγγνώμη και από ποιον;

*Ποιος συμπεριλαμβάνεται ή αποκλείεται από το «εμείς» και το «εσείς», αντίστοιχα;**

** Eli Ståhl, «OUTSIDE LA: Victoria Square Project, Athens, Greece "We Apologize" installation by Adrian Paci», artillery, 27/10/2021.*

Ο καλλιτέχνης, οι επιμελητές και η ομάδα
διαμεσολαβητών.

αντιδράσεις...

Ο Δήμος έδωσε άδεια, πολύ κακώς.
Η περιοχή είναι έξαλλη. Να ξηλώσουν την
σκαλωσιά και να την πάρει ο εικαστικός στο σπίτι
του. Μπορεί να την χρειαστεί για εργασίες.
Ο βιασμός του δημόσιου χώρου από κάθε είδους
“καλλιτέχνες” πρέπει να τελειώσει.
Να μαζέψουν το χάλι ΤΩΡΑ. Η πλατεία Βικτωρίας
δεν είναι η αλάνα κανενός μυστήριου πρότζεκτ
και κανενός ιδρύματος.
Αρκετά κ. Κώστα Μπακογιάννης.
Χωρίς τις άδειες της δημαρχίας αυτά τα αίσχη δεν
θα βιάζανε την καθημερινότητα μας.*

*Ανυπόγραφο, makeleio.gr, 22/1/2021

PALGRAVE MACMILLAN
MEMORY STUDIES

Public Memory in the Context of Transnational Migration and Displacement Migrants and Monuments

Edited by
Sabine Marschall

palgrave
macmillan

Τα μνημεία και οι τόποι μνήμης ως αποτοί μνημονικοί δείκτες σε δημόσιους χώρους έχουν πάντα να κάνουν με τη μνήμη και την οικειοποίηση του παρελθόντος για τις ανάγκες των ανθρώπων του παρόντος. Το πλαίσιο, όμως, της μετανάστευσης, του εκτοπισμού και της διασποράς προσθέτει μια ιδιαίτερη διάσταση σε αυτούς τους «φάρους» της δημόσιας μνήμης. Από τη μια πλευρά, οι μετανάστες και οι πρόσφυγες αποτελούν πλέον νέα, προηγούμενως παραμελημένα και αρχικά μη προβλεπόμενα ακροατήρια που φέρνουν υπερεθνικές και διαπολιτισμικές προοπτικές στα παλιά μνημεία στις χώρες υποδοχής. Από την άλλη πλευρά, οι καθιερωμένες κοινότητες μεταναστών επιθυμούν να συνεισφέρουν τα δικά τους μνημεία στο τοπίο μνήμης της νέας πατρίδας τους.

Ωστόσο, οι δημόσιοι δείκτες μνήμης των μειονοτήτων, της διασποράς, των μεταναστών, των προσφύγων, ακόμη και των εσωτερικά εκτοπισμένων, υπόκεινται πάντα σε διαπραγμάτευση με τη χώρα υποδοχής ή την τοπική κοινωνία, οι οποίες συνήθως κατέχουν ηγεμονική εξουσία στην παραγωγή της δημόσιας μνήμης.*

*Sabine Marschall, *Public Memory in the Context of Transnational Migration and Displacement. Migrants and Monuments*, Cham, Palgrave Macmillan, 2021.

Ο Ραcί πραγματεύεται συστηματικά
στο έργο του θέματα μετανάστευσης,
ταυτότητας και εκτοπισμού.

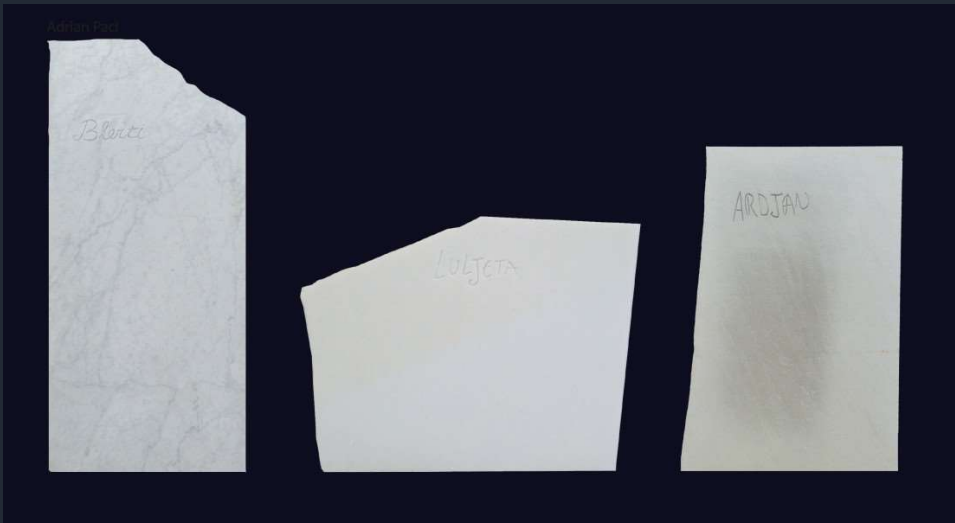

Names

Σε μαρμάρινες πλάκες, που μοιάζουν με επιτύμβιες στήλες, ο καλλιτέχνης χάραξε τα «άλλα», τα «θαμμένα» ονόματα των Αλβανών μεταναστών οι οποίοι, ερχόμενοι στη χώρα μας, «αναβαπτίστηκαν» για «πρακτικούς λόγους» με ελληνικά ονόματα.

Από την έκθεση του Adrian Paci με τίτλο The Guardians στην αίθουσα τέχνης Καλφαγιάν στην Αθήνα το 2015 (1^η ατομική έκθεση του καλλιτέχνη στην Ελλάδα).

Αντριάν Πάτσι, *Names*, χαραγμένες μαρμάρινες στήλες διαφόρων μεγεθών και χαρτί, 2015

Στην προσπάθειά τους ενσωμάτωσης στην ελληνική κοινωνία, αρκετοί Αλβανοί μετανάστες θεώρησαν το όνομά τους «προβληματικό» και το αντικατέστησαν με ελληνικό. Αυτό το τραυματικό βίωμα ενέπνευσε τον Adrian Paci στο έργο «Names» που παρουσίασε το 2015 στην αίθουσα τέχνης Καλφαγιάν

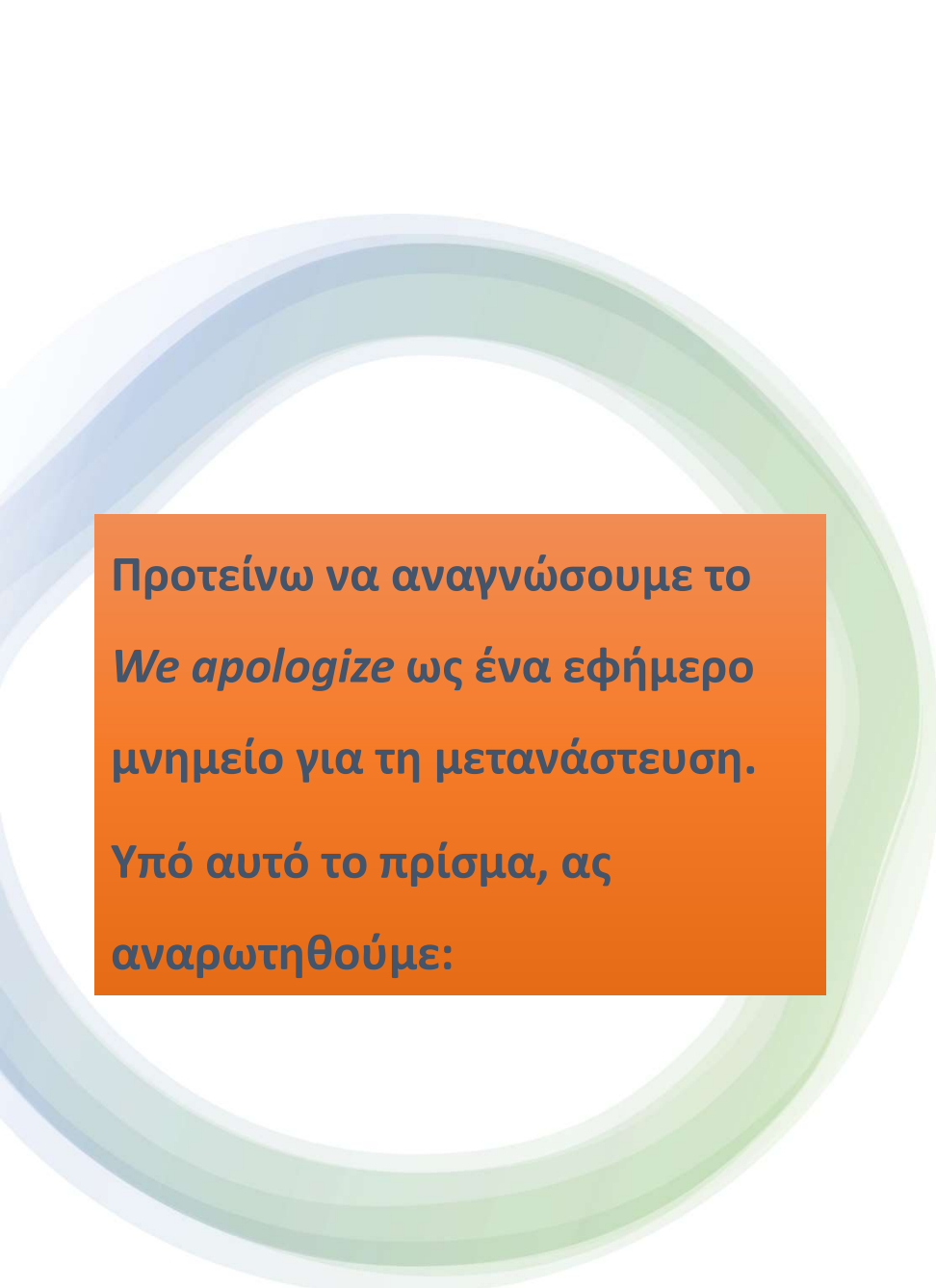
Στην ουσία, το έργο ξεκίνησε έναν χρόνο πριν, με την γκαλερί Καλφαγιάν να μετατρέπεται σε ένα είδος «γραφείου-υπηρεσίας», από όπου όσοι είχαν αλλάξει το όνομά τους μπορούσαν να περάσουν και να γράψουν το αρχικό τους, αλβανικό, όνομα σε ένα φύλλο χαρτί.

Παρακαλούμε να δεχτείτε την ειλικρινή συγγνώμη μας για την όποια αναστάτωση ίσως να προκαλέσει η παρουσία του έργου στην Πλατεία Βικτωρίας. Κατανοούμε ότι η κάθε μικρή μετατόπιση από την καθημερινή μας διαδρομή και ρουτίνα είναι ενοχλητική και αναγνωρίζουμε τη δυσκολία να συνυπάρξουμε με το «νέο», το «άλλο», το «άγνωστο», που ίσως να ανατρέπουν τα όσα θεωρούμε δεδομένα στην καθημερινότητά μας.

AP

Photo credits: Nefeli Papaioannou

Προτείνω να αναγνώσουμε το
***We apologize* ως ένα εφήμερο**
μνημείο για τη μετανάστευση.
Υπό αυτό το πρίσμα, ας
αναρωτηθούμε:

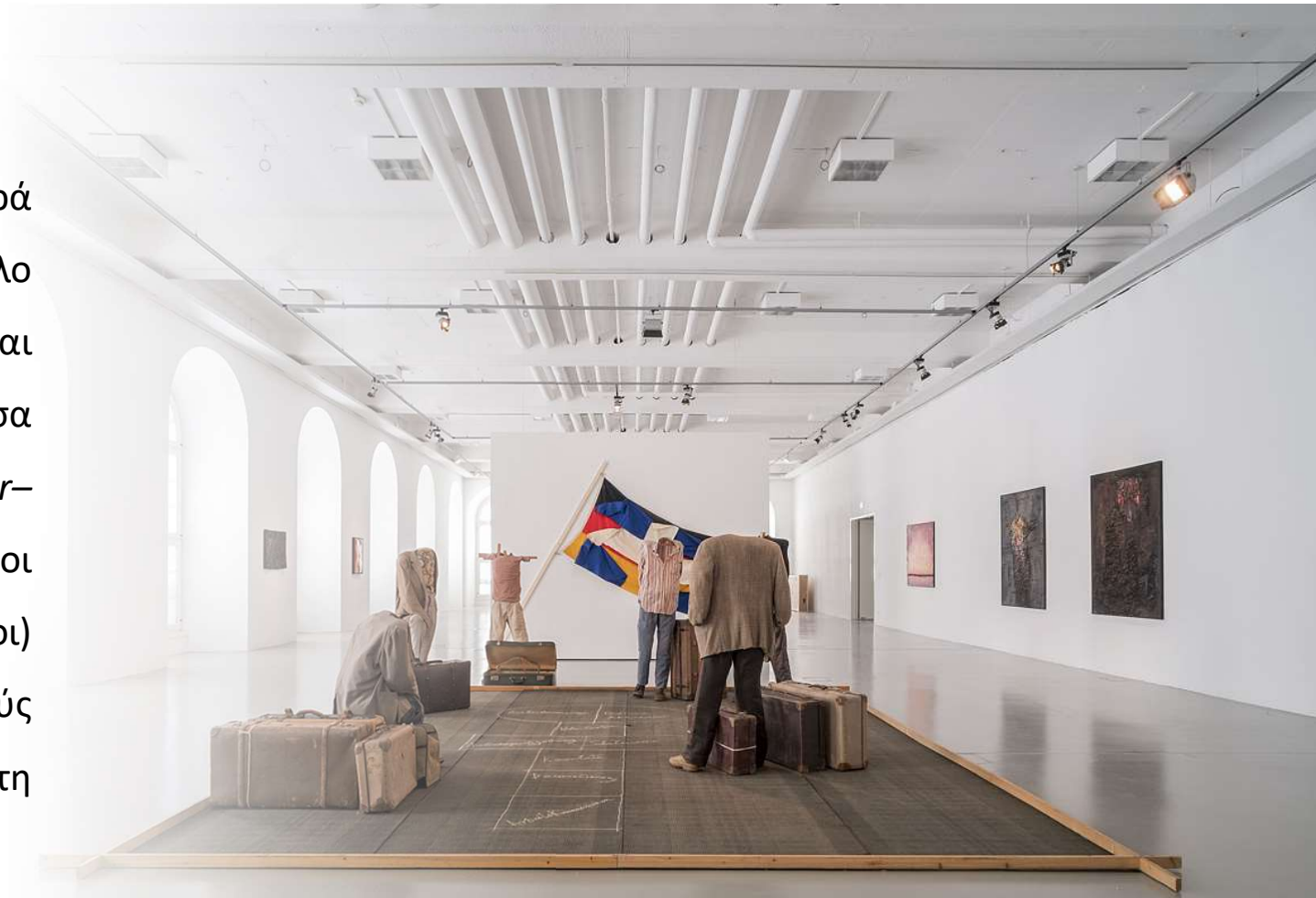
- Τι «αφηγήθηκε» το μνημείο αυτό; Τι σκέψεις να προκάλεσε;
- Ποιο να ήταν το κοινό του και ποιοι να ενδιαφέρθηκαν για το ασυνήθιστο αυτό μνημείο;
- Πώς διαφέρει αυτό το μνημείο από τα άλλα μνημεία που συναντάμε στον δημόσιο χώρο;
- Τι ιστορίες «αφηγούνται» τα συμβατικά μνημεία που βλέπουμε στις πλατείες και, γενικότερα, στον δημόσιο χώρο; Δίνουμε προσοχή σε αυτά τα μνημεία ή είναι, όπως έλεγε ο Robert Musil «αόρατα» μέσα στην πόλη;
- Ποιων οι ιστορίες απουσιάζουν από τα μνημεία/γλυπτά της γειτονιάς μας;
- Αναζητούμε δημόσια ή μη έργα τέχνης που έχουν ως θέμα τους τη μετανάστευση. Πώς έχουν πραγματευθεί άλλοι καλλιτέχνες το ζήτημα αυτό; Με τι είδους εκφραστικά μέσα;

Βλάσης Κανιάρης, *Κουτσό*, 1974, εγκατάσταση που περιλαμβάνει έξι ανθρώπινες φιγούρες (συρματοπλέγμα πάνω σε ξύλινο σκελετό, παραγεμισμένα με χαρτί και πλαστικό, χρησιμοποιημένα ρούχα), εννέα βαλίτσες, μεταλλικό κλουβί, κιμωλία σε πισσόχαρτο, 155 × 440 × 600 εκ., Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Αθήνα (ΕΜΣΤ).

Στη φωτογραφία, άποψη από την έκθεση *Αντίδωρον*, Μουσείο Fridericianum, Κάσελ, documenta14, 2017.

Το έργο Κουτσό ανήκει στη σειρά έργων του Κανιάρη με τίτλο *Μετανάστες* (1971-76) και παρουσιάστηκε σε περιοδεύουσα έκθεση με τίτλο *Gastarbeiter–Fremdarbeiter* (Φιλοξενούμενοι εργαζόμενοι – Ξένοι εργαζόμενοι) σε πολυάριθμους γερμανικούς πολιτιστικούς φορείς κατά τα έτη 1975 και 1976.

Ήδη από τα μέσα του 1970 η προσοχή και η συγκίνησή μου στράφηκαν στο πρόβλημα ενός πλήθους πολυάριθμου και συχνά εξαθλιωμένου, που ονομάζουμε γενικά «μετανάστες». Σε άλλο επίπεδο ήταν και δικό μου πρόβλημα...

Ο σκοπός μου είναι να καθορίσω, χρησιμοποιώντας επιστημονικά δεδομένα, τα προβλήματα, τις συνθήκες, τους λόγους, τις προοπτικές, ενός κόσμου που λόγω του πλήθους του είναι σαν μια χώρα της Ευρώπης. Το οδηγητικό νήμα ήταν να χρησιμοποιήσω μια ομάδα ανθρώπων, αρχίζοντας από την χώρα της καταγωγής τους, ακολουθώντας τους σε συνέχεια στην νέα χώρα όπου πήγαιναν να εργαστούν, με ό,τι αυτό το πρόβλημα εμπεριέχει σαν πραγματικότητες, όνειρα, συνθήκες και ενδεχομένως προοπτικές.

ΒΚ, 1975

Cooking Stories, Ayshtal M. Nazim Munawwarra, Σρι Λάνκα

Julie Shiels

***Cooking Stories*, 2002-2004**

Ένα πρότζεκτ της αυστραλής καλλιτέχνιδας Julie Shiels, όπου συνδυάζεται η φωτογραφία με την προφορική ιστορία.

Παρουσιάστηκε στο Μουσείο Μετανάστευσης, Μελβούρνη, 2003-04

Cooking Stories, Shafiga Naime, Αφγανιστάν

Cooking Stories, Nga Diep, Βιετνάμ

Εγκατέλειψα το Βιετνάμ με τον σύζυγό μου και την 10 μηνών κόρη μου. Περάσαμε 5 ημέρες στη θάλασσα πλέοντας προς την ελευθερία. Φτάσαμε αρχικά σε ένα στρατόπεδο προσφύγων στη Μαλαισία. Κάθε οικογένεια στο στρατόπεδο λάμβανε ένα δέμα με τρόφιμα για μαγείρεμα. Εκείνο που δεν μπορώ να ξεχάσω είναι ότι δεν υπήρχαν φρέσκα λαχανικά – μόνο ξερά φασόλια. Δεν είχαμε χρήματα για να αγοράσουμε επιπλέον τροφή. Έτσι μια μέρα είχα μια ιδέα για το πώς να μετατρέψω τα ξερά φασόλια σε φρέσκα λαχανικά.

Ο σύζυγός μου και εγώ πήραμε ένα κουτί και το γεμίσαμε με άμμο, τοποθετήσαμε ξερά φασόλια και προσθέσαμε νερό. Μετά από 2 ημέρες τα ξερά φασόλια έγιναν βλαστοί φασολιών. Ήμασταν τόσο χαρούμενοι γιατί θα μπορούσαμε να τρώμε φρέσκα φασόλια μαγειρεμένα με noodles. Πολύ νόστιμο πιάτο, πολύ φθηνό και γρήγορο να προετοιμαστεί! Εξακολουθώ να το μαγειρεύω και να το τρώω εδώ στην Αυστραλία μετά από 22 χρόνια.

Krzysztof Wodiczko, *Monument*,
βιντεο-προβολές (έγχρωμες
προβολές & ήχος) στο μνημείο
του ναυάρχου Farragut δώδεκα
προφορικών ιστοριών
προσφύγων, Madison Square
Park, Νέα Υόρκη, 2020

*Οι πρόσφυγες, «ζωντανά μνημεία του τραύματός τους»,
επέλεξαν να μιλήσουν μέσω του ιστορικού μνημείου, με την
ελπίδα να καταστήσουν την τραυματική τους εμπειρία
αναγνωρίσιμη όχι μόνο ως προσωπική αλλά και ως ιστορική.*

Krzysztof Wodiczko

Ευγενία Αλεξάκη, Σύγχρονη τέχνη και μετανάστευση, Ο.Ι.Ε.Ε, 4/11/2023

Krzysztof Wodiczko, *Monument*, 2020

Ανιθαγένεια σημαίνει ότι δεν είσαι κανείς. Αν πρόκειται να πεθάνεις, κανείς δεν ενδιαφέρεται. Αν πρέπει να πας στο νοσοκομείο... δεν είσαι κανένας. Δεν έχεις έγγραφα. Δεν έχεις τίποτα. Δεν ανήκεις σε καμία χώρα. Στην πραγματικότητα είσαι άνθρωπος, υπάρχουν ως άτομο, αλλά τεχνικά είσαι ένα τίποτα. Δεν έχεις δικαιώματα. Δεν έχεις δικαίωμα στην εκπαίδευση. Δεν έχεις πρόσβαση σε πόρους... Δεν μπορείς να κάνεις αίτηση για δουλειά. Δεν έχεις κοινωνική ασφάλιση. Δεν μπορείς να ταξιδέψεις. Δεν έχεις διαβατήριο.

Από την προφορική μαρτυρία συμμετέχοντα στο Μνημείο

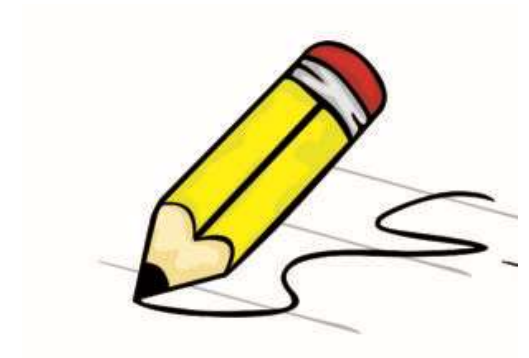
Προτάσεις για δραστηριότητες

Ευγενία Αλεξάκη, Σύγχρονη τέχνη και μετανάστευση, Ο.Ι.Ε.Ε, 4/11/2023

Τι είδους ιστορίες
«αφηγείται» η πλατεία της
γειτονιάς σου;

Ποια ιστορία θα ήθελες
εσύ να πεις στην πλατεία
της γειτονιάς σου;

Θέλετε να σχεδιάσετε ένα δημόσιο
συνεργατικό έργο τέχνης, μια
συμμετοχική δράση που θα φέρνει
κοντά δύο ή περισσότερες κοινωνικές
ομάδες.

Επιλέξτε ένα θέμα που απασχολεί την
κοινότητά σας.

Πώς θα οργανώσετε τη δουλειά σας;

Αν ήθελες να δημιουργήσεις ένα εφήμερο μνημείο
με θέμα τη μετανάστευση για κάποιο δημόσιο
χώρο της γειτονιάς σου

- ο ποιον χώρο θα επέλεγες;
- ο τι «υλικά» θα χρησιμοποιούσες;
- ο με ποιους θα συνεργαζόσουν;

Βιβλιογραφία

Ευγενία Αλεξάκη, «Το μνημείο ως τόπος συμπερίληψης των “αόρατων” της ιστορίας. Η περίπτωση του Krzysztof Wodiczko. Πρόταση αξιοποίησης της σύγχρονης τέχνης στην ιστορική εκπαίδευση», στο Έλλη Λεμονίδου (επιμ.), *Ιστορία και Κινηματογράφος: θεωρητικές και διδακτικές προσεγγίσεις*, Πάτρα, Πανεπιστήμιο Πατρών (υπό έκδοση, 2023).

Ευγενία Αλεξάκη, «Η τέχνη ως ιστορία, ως καθημερινότητα και ως μνήμη: Αντιμνημειακές καλλιτεχνικές πρακτικές μνημόνευσης και επεξεργασίας του επώδυνου ιστορικού παρελθόντος. Το παράδειγμα των *Τόπων της μνήμης*, Βερολίνο, 1993», στο Γιώργος Κόκκινος – Παναγιώτης Γατσωτής (επιμ.), *Για μια σφαιρική και πολυδιάστατη ιστορική εκπαίδευση*, Αθήνα, Πεδίο, 2020.

Adrian Paci. *Lost Communities*, κατάλογος έκθεσης, επιμέλεια: Florian Steininger - Andreas Hoffer, Kunsthalle Krems, Hirmer Verlag, 2020.

Aditi, C., Cempellin, L., Chiem, K., Dardashti, A. L., Dalal, R.J., Kenney E., Kamran, S. P., Murayama, N. & Elkins J. P. , “Looking Beyond the Canon: Localized and Globalized Perspectives in Art History Pedagogy”, *Art History Pedagogy & Practice* 1, (1), 2016, <https://academicworks.cuny.edu/ahpp/vol1/iss1/2>.

Penney Clark, Alan Sears, *The Arts and the Teaching of History: Historical F(r)ictions*, Cham, Palgrave Macmillan, 2020.

Dipti Desai – Jessica Hamlin – Rachel Mattson, *History as Art, Art as History. Contemporary Art and Social Studies Education*, Νέα Υόρκη, Routledge, 2010.

Dipti Desai, «Unframing Immigration: Looking Through the Educational Space of Contemporary Art», *Peabody Journal of Education*, 85, (4/ *Immigration: Expanding Definitions and Examining New Contexts*), 2010, σσ. 425-442.